

החלטה בערר לפי סעיף 16 לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג - 2002

שהוגש על ידי העורר **מר** [REDACTED] בעניין החלטת ד"ר **רועי דוידסון**, רופא וטרינר עירוני בעיריית צפת, מיום 11.05.08 שלא לבטל את רישיון הכלב המוחזק על ידי **משפחת** [REDACTED] מצפת.

ביום 02.09.08 קיימתי במשרדי שימוע לצדדים הנוגעים בדבר, ושמעתי את דבריהם של העורר ושל ב"כ משפחת השכנים, עו"ד לצרס דוד.

לאחר ששמעתי את הצדדים, עיינתי במסמכים שהוגשו לי ושקלתי את השיקולים הנוגעים לעניין ובכלל זה הסכנה לביטחון הציבור ולשלומו, החובה לקיים את הוראות החוק, ואת נסיבותיו המיוחדות של מקרה זה, החלטתי **שלא להתערב בהחלטתו של ד"ר דוידסון**.

ואלו נימוקי החלטתי:

העורר, **מר** [REDACTED], הינו שכנם של משפחת [REDACTED], הבעלים של מספר כלבים וביניהם כלב כבן ארבע שנים מגזע מעורב, מסי שבב [REDACTED], בשם [REDACTED] (להלן: הכלב).

הערר הוגש על החלטתו של ד"ר דוידסון שלא להפעיל את סמכותו לבטל את רישיון הכלב לפי תקנה 6 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ה – 2005 (להלן: התקנות).

העורר פנה בערר מיום 19.08.08, בו הועלו טענות לגבי כלבי משפחת [REDACTED], לטענת העורר, כלבים המוחזקים ע"י המשפחה תקפו בשנים האחרונות מספר פעמים. כן נטען שהכלבים מוחזקים בחצר קטנה שאינה מתאימה לגידול מספר כלבים ביחד, דבר שלטענת העורר גורם לעליה ברמת האלימות של הכלבים.

בנוסף, מסר העורר לגבי הכלב הספציפי, כי בעליו של הכלב אינו מסוגל לשלוט בו בזמן הוצאתו מהחצר וזאת מכיוון שהבעלים סובל מליקוי שכלי.

עוד העלה העורר במכתבו, כי בעקבות אירוע נשיכה של הכלב, חייבה המשטרה את המשפחה לשלם זמם על פיו של הכלב, אך לדבריו אחרי תקופה של שבוע שהכלב נראה עם זמם, המשפחה התעלמה מהוראת המשטרה והכלב יוצא מהחצר ללא זמם לפיו.

בערר לא צוין כל פרט מזהה לעניין הכלב שהיה מעורב באירועים, לבד מהעובדה שהוא שייך למשפחת [REDACTED].

למסמכים שהוגשו לי, צורף מכתבו של הרופא הווטרינר העירוני, ד"ר דוידסון, מיום 11.05.08. במכתב נמסר כי מאחר וכלבם של משפחת [REDACTED] נשך יותר מפעמיים והוגדר ככלב מסוכן, תחויב המשפחה לשלם זמם על פה הכלב ברגע הוצאתו מתחומי הבית.

במכתב תשובה מיום 05.08.08, שנשלח ע"י ב"כ משפחת [REDACTED], עו"ד לצרס, נמסר כי המשפחה לא תשתתף בדיון בערר והיא תהיה מיוצגת על ידו. עוד מסר כי התלונות על הכלבים, הוגשו ע"י שכנים המצויים בסכסוך עם מרשתו, ביניהם העורר, ולדבריו, אין כל סיכון או איום מצד הכלבים.

לדבריו, מדובר בכלבים מחוסנים ומאולפים המוחזקים בחצר ללא גישה לציבור הרחב, אינם תוקפים ללא התגרות ויציאתם מהחצר נעשית כאשר זמם לפיהם. הוא הוסיף כי מרשתו פועלת ע"פ הנחיות ד"ר דוידסון, מקפידה למלא אחריהן בכל הקשור להחזקת כלבי המשפחה ותעיד על כך העובדה כי לא הוגשה כל תלונה מזה שנים רבות.

גם במכתב זה לא צוינו פרטים מזהים הנוגעים לכלב נשוא הערר.

בדיון בפניי, חזר העורר על בקשתו להוציא את הכלב מהשכונה, בנימוק כי כלבי המשפחה תקפו מספר פעמים ובחלק מהמקרים הוגשו תלונות למשטרה. עוד טען העורר, כי הכלבים מוחזקים בחצר קטנה שלא מתאימה לגידולם וכי לכלב שנשך יש דפוסי התנהגות של כלב מסוכן.

העורר אישר כי קיים סכסוך שכנים מזה שנים עם משפחת [REDACTED] אך לטענתו אין זו הסיבה בגינה הוגש הערר.

ב"כ משפחת [REDACTED], עו"ד לצרס, טען בערר כי הכלב נשוא הערר הינו מגזע לברדור וכי התלונה משנת 2003 מתייחסת לכלב אחר. לדבריו, המשפחה מחזיקה בכלבים חדשים ומחונכים ומאז 2003 לא הוגשו תלונות לגביהם.

לטענתו, כלב זה משמש את אחד מבני המשפחה, שהוא פגוע נפשית וסובל מפיגור שכלי, יוצא לטיולים עם בן משפחה מבוגר ואחראי בלבד, בשעות הבוקר או מאוחר בלילה והכול לפי הנחיותיו של ד"ר דוידסון.

ד"ר דוידסון לא הופיע לדיון בערר. על כן, בהסכמת הנוכחים קיימתי שיחה עמו במעמד הדיון וזאת על מנת לקבל את עמדתו. בשיחה מסר ד"ר דוידסון כי ברשות המשפחה 2 כלבים, הכלב שתקף, שהוא מגזע מעורב, וכלב בוגר נוסף. לדבריו, משנת 2005 היו שני אירועי תקיפה של כלבי המשפחה, ומשפחת [REDACTED] התחייבה לפעול לפי הנחיותיו ולטייל עם הכלב כאשר הוא קשור לרצועה שלא תעלה על אורך שני מטר וזמם לפיו.

ד"ר דוידסון מסר כי לדעתו מדובר בסכסוך שכנים, וכי בעליו מסוגל לשלוט ולרסן את הכלב. ד"ר דוידסון הסביר כי למרות שהכלב הוכרז ככלב מסוכן, לא נשלל הרישיון להחזקתו מכיוון שבעליו התחייב לפעול עפ"י החוק וכי הכלב שייך לבן הסובל מלקוי שכלי שהכלב משמעותי בחייו. בנוסף, טען ד"ר דוידסון, שהיה ספק לגבי עצם התרחשות התקיפה ויתכן שהייתה גם התגרות מוקדמת בכלב.

עוד הוסיף ד"ר דוידסון, כי לא הצליח למצוא ניירת לגבי הכלבים שהיו בעבר ברשות המשפחה ועל כן אין לו אינדיקציה לגבי עברם, שחצר הבית מגודרת, ושהכלב יוצא לטיולים ביחד עם בן משפחה בוגר, בשעות מוגדרות, והכול לפי הנחיותיו.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי במסמכים הגעתי למסקנה שאין מדובר במקרה קיצוני המצדיק ביטול רישיון החזקת הכלב.

מחד גיסא, יש ספק לגבי זהות הכלב ועצם היותו מעורב בתקיפה. מאידך גיסא, בעל הכלב מצוי בקשר של שיתוף פעולה מתמיד עם הרופא הווטרינר העירוני ופועל על פי הנחיותיו ולשביעות רצונו.

זאת ועוד, במסגרת תנאי הרישיון הוטלו מגבלות על תנועת הכלב והוא הוכרז כמסוכן כך שחובה שפיו יהא חסום בזמם בעת שהוא מוצא לשטח ציבורי. בכך יש כדי להוות אמצעי מידתי, המאזן מצד אחד את הצורך להגן על שלום הציבור ומצד שני אינו מביא לפגיעה שאינה הכרחית בכלב ובבעליו.

בנסיבות העניין ולאור הטענות וההסברים שהועלו בפניי, התרשמתי שהחלטתו של ד"ר דוידסון, לא להפעיל את סמכותו שהוענקה לו בתקנה 6 לתקנות, לבטל את רישיון הכלב, היא סבירה ומידתית ומבוססת על נימוקים מקצועיים ועצמאיים, ואין מקום להתערב בה.

ד"ר משה חיימוביץ
מנהל השירותים הווטרינריים

תאריך: